

Bliv hjemme



Det er sjældent, at jeg har brugt fire timer på at kigge på noget så tomt, følelsesforladt og uinteressant som Lars von Triers nye film »Nymphomaniac«.

AF SASA MACKIC

Lars von Triers film, *Nymphomaniac*, virker ganske enkelt meget utroværdigt. På samme måde som *Dancer in the dark* virkede for mig.

Jeg kunne simpelt ikke godtage historien om en syg mor, som sparer penge sammen til sit barns operation, og gør det på den måde, at hun putter penge i en dåse ...

På samme måde, naivt og forenklet, virker historien i *Nymphomaniac*, som starter med, at en mand på vej hjem fra købmanden finder en forslået kvinde og tager hende med hjem.

Opkvikket af en varm kop te beslutter hun at fortælle ham yderst intime detaljer om sit liv, fra sin barndom indtil nu. *Come on!*

Skiftevis ser man episoder fra kvindens liv og scener fra mandens lejlighed. For det meste er det samtaler, hvor de to personer forsøger at udtale teksten på nydeligt engelsk. Sammen med de visuelle elementer giver det filmen et strejf af sterilitet.

En flue på væggen, matematik, polyfoni og Rorschach-test skulle være mandens støttemidler for at forstå, modtage eller forsvare sig i forhold kvindens historie.

Det virker ganske enkelt igen utroværdigt.

Der er lidt for mange forklaringer. Sommetider er det også tegnet og regnet ud, det er bare ikke sjovt, heller ikke når regnestykker begynder at dukke op på skærmen.

Det virkede for Tarantino for 20 år siden, her virker det ikke. Det er gentagelser, ikke fornyelse.

Det virker ikke engang sjovt, når to sorte mænd kommer i højlydt diskussion, mens deres erigerede pikke vifter rundt i luften. Det er ellers en oplagt scene, men den er så åbenlyst lavet som en komisk scene, at man mister lyst til at grine.

Der er flittigt lånt og citeret fra Triers tidligere film. Visuelt er *Nymphomaniac* anderledes end *Antichrist* og *Melancholia*.

Men for dem, som kan lide den retro-tidløshed, som man kan opleve i Kaurismakis *Miraklet i Le Havre*, vil halvdelen af *Nymphomaniac* måske forekomme som en gave. Minus sjælens varme, selvfølgelig.

Andre steder er filmens stil så strammet, at det bliver frysende koldt, som i venteværelset hos sadisten. Er det virkelig nødvendigt at understrege, at man befinder sig på et trist sted ved at placere en visnet plante mellem kvinderne?

Citater fra litteratur oversvømmer filmen. Det gør filmen ikke mere klog eller intellektuel. Filmene virker bare mere prætentios. Man bliver heller ikke elegant, når man klæder sig i tøj, hvor logoer er synlige over hele ens krop, bare fordi navnet er fint.

Det nærmer sig kunstnerisk *name dropping*. Jeg er ligeglad, om drengens navn, Marcel, kommer fra Proust, det er *small talk* for folk, som venter på at få kaffen serveret efter fin middag.

Jeg vil bare gerne se liv pustet i filmen.

I stedet kører den tungt ad sted som en gratist, der må låne energi fra tilskuerne, og som kun kan give en følelse af træthed tilbage.

Heldigvis er der musik i filmen. Musik hjælper med at vække en i afgørende øjeblikke. Ramstein er der, når det er virkelig svært at holde sig vågen.

Det hævdes ofte, at Lars von Trier provokerer og chokerer med sine film.

Og denne film er på forhånd blevet ventet som en provokation ved at handle om sex og en kvinde, som ikke kan få nok sex.

Men hvordan kan man forvente at provokere nogen i dagens verden, når man kan se al den promiskuitet og sadomasochisme, man vil, med hjælp af et par klik på sin computer? Oven i købet udført af helt almindelige husmødre, uden hjælp af avancerede grafik.

Hvad er så provokationen i *Nymphomaniac*? Måske filmens PR-kampagne. Den har stået på i lang tid, og den har gjort alt for sælge filmen.

Alt det der med hvem, der har ligget sammen med hvem, eller hvem der har slikket hvem ... og siden om det er virkelig er skuespillerne, der agerer i sexscenerne, og til sidst om skuespillerne virkelig gør »det«, mens de bliver fotograferet til plakater mv.

Der er virkelig lagt meget arbejde og mange penge i at spinde historien om filmen, før den nåede frem til biograflærrederne.

Men det bedste moralske stik kommer først nu. Når biograferne i Guds og filmens eget land åbner efter jul, og publikum strømmer ind for at se aftenens portion af drømme, vil Trier tilbyde Danmark en *Nymphomaniac*. Sandelig interessant tilbud til en dansk familie, eller kærestepar, som har besluttet sig at bruge nogle timer i biografen!

I sin tid kæmpede rockbandet The Clash med sin pladeselskab om at få lov til at udgive en dobbelt-LP og sælge den for sammen pris som et album.

Film er noget dyrere at producere end musik, og selvfølgelig koster produktionen af en fire timer lang film mere.

Men Lars von Trier har også et helt andet forhold til sin producent, end The Clash havde.

Hvorfor egentlig ikke vise *Nymphomaniac* som to film?

Hvis publikum er tilfreds med den første, eller hvis det føler sig tilstrækkelig provokeret, vil det sikkert også købe billet til den anden film.

Det vil i et mindste give publikum chance for at undgå at miste halvedelen af pengene, hvis det beslutter sig at skride.

Det vil være fantastisk PR-stunt: Verdens første film efter princippet om »fuld tilfredshed eller pengene tilbage«.

Men det vil ikke ske. Man bliver nødt at betale Danmarks dyreste biografbillet, hvis man vil se giraffen.

Det er faktisk psykologisk set et smart trick. Når man har lagt penge på disken, finder man sig nemmere i at blive siddende, selv om man keder sig. Man er også mere tilbøjelig at prise en oplevelse, som man har betalt dyrt for – for ingen ønsker at blive holdt for nar.

Hvis jeg havde set filmen som almindelig biografgænger, ville jeg sandsynligvis have forladt biografen i pausen mellem de to dele. Alligevel sad man jo med et spinkelt håb om, at filmen måske lige om lidt ville begynde at være en god film ... det skete aldrig.

Man kan have den mistanke, at den rigtige film befinder sig i det halvanden time lange materiale, som Trier har holdt tilbage i reserve, for det er jo præcis længden af en film.

I starten af filmen får man nemlig at vide, at Trier ikke tager direkte ansvar for værket, fordi han ligger inde med en længere version.

Efter skuffelsen kan von Trier så finde den rigtige film om sex, erotik, indre mørke, lidenskab frem, vise den og triumferende besejre alle skeptikere.

Men jeg tvivler på det. Det er mere sandsynligt, at det er en ny PR-strategi.

DVD-er skal jo også sælges. Måske bliver undertøj som Shia LeBeouf havde på, mens filmen blev lavet, også solgt. Eller hvad med at købe et originalt computertastatur, der er blevet brugt til at splejse kroppene af skuespillere og statister sammen?

I dagens verden skal en god kunstner ikke holde sig tilbage fra brug af sikre sig indtægtskilder.

Mit råd er: Bliv hjemme.

Hvis du virkelig brænder for at se en film om seksualitet, kraftfuld og sommetider mørk, skamfuld og lidenskabelig sex i et kompliceret forhold, hvor mord og SM er indblandet – ja, så gå ud og lån Hanekes *Pianisten*. Hvis du har set den før, se den igen.

Du vil ikke gå glip af noget. Lange film plejer, hvis de bliver det klassiske værker, at vises omkring jul og nytår. Det er skæbnen for større kunstværker som Bertoluccis *1900* og store spektakler som *Cleopatra*.

Hvem ved, måske ender von Triers *Nymphomaniac* på samme måde.

Derfor: Bliv hjemme – det er bedre kede sig hjemme end i biografen.

Redaktion: Modkultur

Emneord: von Trier | filmanmeldelse



Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**